

'Teletroncho', el canal que no cessa

Per al dia de l'homenatge a Carlos Fabra, no queda ni una entrada...
—Si algú es fa arrere, Sonia, jo li compraré l'entrada. Quant val, 30 euros? Jo li'n donaré 60. I amb molt d'orgull.

—En necessites només una? Una sola entrada?

—Sí, només una...

—No et preocupes, crec que te l'aconseguiré, com a mi em diuen Sonia que te l'aconseguisc...

La Sonia en qüestió és Sonia Miralles, directora de l'omnipresent Televisió de Castelló, i el fragment no és més que la reproducció d'una conversa en directe entre aquesta advocada i una de tantes telespectadores fidels que han fet d'aquesta televisió un bastió en defensa del president de la Diputació, Carlos Fabra. El contingut de la conversa, tenint en compte que l'objecte d'intercanvi no són entrades de futbol, sinó el sopar d'homenatge a Carlos Fabra (el lema del qual és "A tu lado somos muchos"), i que el lloc on es fa no són els exteriors d'un camp de futbol, sinó un programa de televisió, pot parèixer surrealista. Però no ho és. Almenys, a Castelló.

Televisió de Castelló, més coneguda com Teletroncho, en honor del seu fundador, s'ha convertit des de la seua cre-

ació, l'any 1998, en el pilar d'un "castellonerisme de soca, podrit", en paraules d'una periodista, que ha servit per alimentar les faccions més dretanes de la ciutat. El seu fundador, Vicente Miralles Troncho, un controvertit personatge a qui s'adorava i odiava en la mateixa proporció, va explotar el seu aspecte d'home de poble, sense estudis i defensor de l'essència castellanenca per convertir Teletroncho en un referent per a una part de la població. Carisma, en diuen. Les seues converses amb una estàtua de Franco, a qui ell anomenava "tio Paco", o la seua aparició amb la camisa blava de la Falange, formen part de l'hemeroteca audiovisual castellanenca. "No és una televisió convencional —afirma Ramón Cardona, diputat d'EU a les Corts valencianes per Castelló—, és una televisió d'agitació, amb idees reaccionàries, racistes...", que ha trobat en la població d'una determinada edat uns seguidors incondicionals. "Ningú no era capaç de dir-li que no a Troncho. Si no, la tenies clara", diu una persona que va treballar amb ell.

Després de la seua mort, el 2003, han estat les filles les que han agafat les regnes de la cadena. Una ventada d'aire fresc? Encara que persones que han estat dins de l'empresa asseguruen que han treballat amb completa llibertat, l'alineament amb el Partit Popular s'ha accentuat encara més. "Jo sóc del PP, sí. No ho amago. I de dreta", assegura Sonia Miralles, qui, a més de dirigir la cadena des de la mort del seu pare, condueix un espai d'opinió on es dedica a criticar amb noms i cognoms els polítics i periodistes que informen de Carlos, com a ella li agrada anomenar el president de la Diputació davant de les càmeres. Amb tanta familiaritat, per tant, no és estrany que Teletroncho s'haja convertit en la plataforma de difusió del sopar "de reconeixement" (que no d'homenatge, com puntualitzen els convocants) que un grup d'associacions dedicaran al polític. També a Teletroncho es venen entrades per 30 euros per a aquest fastuós esdeveniment. "Moltes de les declaracions que fan en directe són querellables", apunta la periodista de Castelló, "però hi ha molta por i impera la llei del silenci". Un xic semblant passava amb Carlos Fabra, i...

M. Palau

Un dels seus objectius era treure el PP del Govern de Galícia. Missió aconseguida. Com veu el resultat d'aquestes darreres eleccions a la Xunta?

—Primer de tot hem de tenir clar que els esdeveniments polítics es desenvolupen en dos nivells, que normalment no estan sincronitzats. L'un és el sociopolític, l'altre és l'institucional. Habitualment la referència de la gent, i també dels mitjans, és el del nivell institucional. Però per entendre bé els fenòmens cal convingar-los tots dos.

—El canvi institucional és el colofó del social?

—No ben bé, gairebé sempre van desfasats. De vegades s'anticipa el canvi institucional, que pot induir a posteriori canvis socials. Però de vegades pot passar al revés. Potser el cas més freqüent és que el canvi institucional sigui reflex de canvis socials que s'estan donant.

—I en el cas d'ara a Galícia?

—A veure, recordem les mobilitzacions del Prestige. De cop semblà que despertava el país. El clixé caricaturesc de Galícia com un país poblat per vaques i per persones més manses que les vaques es trencava. Però finalment vénen les eleccions municipals del 2003 i no canvia pràcticament res. És un exemple del que deia anteriorment.

Ara, acaba de donar-se un canvi institucional, conseqüència d'un procés electoral, i queda clar que s'ha tancat el període Fraga. El fraguisme com una forma d'expressió políticament de dreta, molt conservadora, en el Parlament i el Govern de la Xunta ha acabat.

Però a partir d'aquí cal analitzar què passa en la societat, i com s'ha tancat aquest període a les institucions. Fa set o vuit mesos a Galícia el PP estava absolutament derrotat. Trencat, desestructurat per dins, amb una Xunta a la deriva, amb la credibilitat i la imatge de Fraga per terra... En canvi, la mateixa nit electoral el PP va estar ballant prop de la majoria absoluta, per un diputat amunt o avall. Fins i tot, calgué esperar els vots de la immigració, sempre molt discutibles i manipulables, per consolidar els resultats. La qüestió és que el resultat ha estat molt diferent al que es podia vaticinar fa set o vuit mesos. Què ha passat? Doncs que el PSdeG i el BNG no van saber donar l'estocada final al fraguisme i al PP, ara fa set o vuit mesos.

PACO VILA

Xosé Manuel Beiras (Sant Jaume de Galícia, 1936), líder històric del BNG i president del seu consell nacional.

Ha quedat apartat de la política parlamentària gallega, després d'un procés de renovació de la formació conduït amb massa presses.

Beiras analitza la Galícia post-Fraga i, en especial, el paper del BNG, que viu un bon moment institucional, amb la influència de poder participar al govern, malgrat haver obtingut uns resultats electorals que confirmen una tendència a la baixa.

“El PSdeG i el BNG no van saber donar l'estocada final al fraguisme i al PP”

—En què van fallar?

—El Govern de l'estat no aprofità l'ocasió, per exemple en la redacció dels pressupostos, per fer gestos clars a favor de Galícia, per deixar clar que li donaria un tractament antitètic, per positiu, al que li donaren els anomenats governs “amics” del període de l'aznarisme. De manera que es va servir l'ocasió en sa-

fata al PP perquè, durant tot aquest temps i fins ara, pogués fer una campanya absolutament demagògica i victimitista, dient que el Govern de Zapatero tractava malament Galícia. Però la realitat era que encara havia estat molt pitjor durant els governs d'Aznar. Amb el ressò d'aquesta campanya demagògica, ampliada pel control mediàtic del PP a

Galícia, els populars han recuperat crèdit en aquests darrers mesos. A més a més, el PSdeG, amb Pérez Tourino al capdavant, per comptes d'aconseguir que el seu partit a Madrid aprofités la intensa activitat de diàleg del BNG a les Corts amb Zapatero, i ajudar a aconseguir algun gest, es va dedicar a fer d'es-cut a Zapatero, davant dels atacs del PP.

I així ha aparegut més com un delegat del Govern estatal a Galícia que com una alternativa de govern.

—**I el BNG?**

—Doncs per comptes d'aprofitar la posició de força que representa no estar hipotecat per cap servitud a cap altra força de l'aparell de l'estat, i disparar, per entendre'ns, a babor i estribor, el que va fer és un discurs tipus "ens hem de reunir", "hem d'anar fent front comú entre les tres forces polítiques" per obtenir les coses. De manera que, d'una banda, donava aire al PSdeG-PSOE, i per l'altra, donava també crèdit, com a interlocutor necessari per aconseguir avanços per a Galícia a un PP que estava desestructurat. I encara hem d'afegir-hi que, gairebé fins a la vigília de la campanya electoral, el PSOE i el BNG van dedicar-se a

amb la derrota del març del 2004, però ha continuat una dreta molt xovinista espanyola, ultraliberal, reaccionària, que no ha desaparegut de la societat. La prova és el comportament del PP dins i fora de les Corts, amb les mobilitzacions que hi ha hagut al carrer. I a més amb bona part de l'Església catòlica, amb la jerarquia més reaccionària, que entén el període com si estiguéssim en el bienni negre de la República o els inicis del breu període que va durar el Front Popular! L'aznarisme no ha acabat en el terreny sociopolític. I si l'esquerra no té prou energia i el poder polític que ara té la majoria parlamentària no els para els peus, esdevindran una amenaça constant.

Traslladem això a Galícia. Encara que el fraguisme té unes condicions molt

—**Arribats aquí, quina responsabilitat té el nacionalisme gallec avui?**

—És un repte molt important. En primer lloc, l'únic projecte polític per a Galícia, formulat des de Galícia i amb presència a les institucions gallegues és el del BNG. El del PP, anomenat per Fraga de "*galeguismo popular*" és un regionalisme resclosit. Pura propaganda d'una màquina infernal de control de poder a tots els nivells, des de totes les instàncies de la Xunta, fins al poder de base de les trames clientelars. És un negoci, no hi ha projecte per a Galícia. Aquesta és una de les greus conseqüències que deixa el fraguisme a Galícia.

El PSdeG-PSOE no té projecte polític per a aquest país, mai no n'ha tingut cap. A diferència, per exemple, del PSC, que sí que té un projecte per a Catalu-

disputar-se l'espai per comptes de fer una demostració als ciutadans que eren capaços d'entendre's i fer versemblant l'entesa per un govern conjunt.

Tot plegat ha permès al PP recuperar-se. El que havia de ser una gran festa, pel final del fraguisme, que resulta que sí, ha acabat també amb una certa insatisfacció, i una incertesa entre els ciutadans progressistes sobre si hi haurà capacitat d'entendre's o no, si serà estable o no un govern bicolor.

—**Ha acabat el fraguisme institucional, però i el social?**

—No. De la mateixa manera que l'aznarisme va acabar institucionalment,

peculiar, i el PP de Galícia té una simptomatologia diferent, cal un govern de coalició ferm per poder governar amb una majoria parlamentària de només un escó, amb tot el que això significa. Si no hi ha aquesta força i fermesa que deia, la potència del que representa sociopolíticament tota la trama del PP pot tornar els resultats que avui hem tingut a Galícia.

—**És a dir, que el PSdeG-PSOE i el BNG han aconseguit un mal bon resultat?**

—Bé, és el resultat que és. Els qualificatius els pot extreure cadascú a partir de l'explicació anterior, no?

nya. No és nacionalista, però en té un. El PSdeG intenta elaborar-lo ara.

Per tant, l'únic que en té un és el BNG. El canvi no es pot limitar a modificar la gestió. Per això fa falta un projecte polític, i qui el té és el nacionalisme gallec.

—**El BNG podrà exercir aquesta responsabilitat?**

—Resulta que el nacionalisme accedeix al Govern en una situació de debilitament respecte a etapes anteriors. Per exemple, fa quatre anys tenia disset diputats —per no remuntar-nos al 1997, divuit diputats (dinou, però ens en van prendre un amb el vot de la immigració)—, per davant del PSOE, en coalició

amb IU, que en tenia quinze. I tot això, amb un discurs que s'ha anat desdibuint, fent-se més *light*, amb l'objectiu de la direcció d'augmentar la penetració electoral, però que no sembla que hagi donat resultat. Aquesta situació de més debilitat ens fa retrocedir a l'escenari del 1993, quan el Bloque tenia tretze diputats –amb la diferència que venia d'un ascens de cinc a tretze, no com ara, que ve d'un descens–, el PSOE en tenia 25 i el PP en conservà 37 (la majoria menys un).

El repte del nacionalisme avui és aconseguir que la matriu del canvi polític es faci a partir de l'únic projecte existent, el del BNG. Però, avui, les condicions per aconseguir-ho són molt poc favorables, perquè el BNG no està en les millors condicions de negociar la

—Naturalment, gran part és per la història interna del BNG i de l'espai sociopolític del nacionalisme en els darrers anys, és clar. El que pot resultar greu és que la direcció i l'aparell del BNG incorrin en el mateix error d'aquests darrers temps, el d'atribuir a causes exògenes els retrocessos electorals. La pèrdua d'alcaldies, tant a Vigo com al Ferrol el 2003, el desastre de les eleccions a les Corts el 2004, també el desastre de les eleccions europees... D'acord que hi ha causes externes, però també cal analitzar les variables que han incidit en aquesta involució electoral atribuïbles a la nostra organització o al nostre espai sociopolític. I això no s'ha fet.

—**Concretem. Quins han estat els errors interns del BNG?**

ria del BNG té clar que no hi ha un problema de lideratge, que no sóc una persona cremada, ni fracassada, ni amb problemes de corrupció, com podia passar amb Felipe González.

Abreujant, jo volia evitar esgotar el meu període de lideratge en l'alternativa de govern, com a candidat a la presidència. De manera que que si no aconseguíem la presidència de la Xunta, no haguéssim de fer un relleu en condicions límit. Així doncs, opto per renunciar a ser candidat a la Xunta i provocho un relleu a la candidatura. Però, en canvi, jo volia restablir la cohesió interna del BNG i ostentar la referència del projecte polític. Perquè una cosa és la política que una força nacionalista fa dins del marc constitucional i estatutari actual i una altra el projecte polític que transcendeix. D'aquesta manera les cessions en la gestió política diària, en les institucions autonòmiques, no significarien renúncies, perquè hi hauria un referent que marca el projecte. Però en això es va fracassar.

Deixem el meu cas. Al cap de poc temps, s'aborda un procés de renovació, però es fa discriminatòriament. Es un procés utilitzat per algun sector, concretament la UPG (Unión do Povo Galego), per fer una renovació esbiaixada, que deixa fora quadres polítics que precisament aposten únicament pel BNG. Cal entendre que al BNG hi ha partits, però no és una coalició de partits. És una formació política assembleària, on més del 50% de les bases és d'afiliació individual, que no estan en cap dels altres partits (és a dir, que no tenen doble militància). Per exemple, en el grup parlamentari que acaba de sortir, tretze diputats, set són de la UPG, tot i que aquesta no representa més del 15% de la militància del BNG. Això no passava abans. Com és lògic, aquest procés de renovació genera tensions.

La nova direcció del Bloque, que en principi no és d'un partit determinat –Anxo Quintana no és de la UPG, per exemple–, es recolza bàsicament, tanmateix, sobre la UPG en aquest període, de manera que perd suport de sectors no adscrits del BNG. En canvi, per consolidar-se, la direcció construeix un aparell orgànic que comença a tenir disfuncions respecte a la democràcia horitzontal d'una formació assembleària. De manera que en la pràctica l'esquema de

introducció dels eixos cardinals d'aquest projecte en la política del Govern. I per altra banda, si s'entesta a mantenir una posició dura, pot donar lloc a una situació difícilment viable en l'arrancada d'un govern de coalició.

Ara bé, el Bloque, amb tretze diputats, no és una força marginal, i també és cert que el suport social al nacionalisme gallec en el seu conjunt és més ampli del que es reflecteix en els vots. De nou aquella diferència que deiem de nivell institucional i sociopolític.

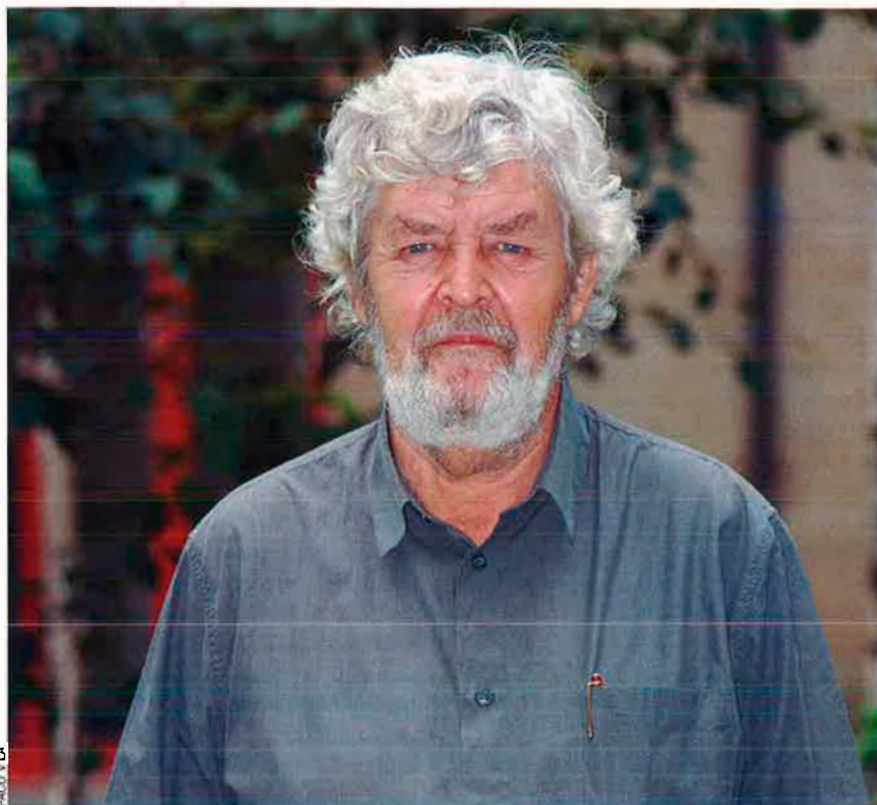
—**Aquest retrocés no deu ser només responsabilitat del BNG, però també n'hi deu tenir, no?**

—Posem un exemple. El 2001, en les passades eleccions gallegues, s'atura la trajectòria constant ascendent del BNG dels dotze anys anteriors. Continuem per sobre del PSOE en vots, però perdem un escó, i ells, que tornaven a pujar, s'equiparen en disset com nosaltres. En aquell moment, en la desena assemblea del BNG, s'afronten reformes necessàries. Es crea una executiva, per exemple. Però també es provoca una crisi de lideratge inexistent. Uns problemes que s'agreuigen amb la majoria absoluta d'Aznar, del 2000.

Hi ha sectors del BNG que comencen a assetjar-me... Bé. Encara que la majo-

PACO VILA

funcionament que acaba esdevenint cada cop més semblant al d'un partit convencional.

Tots aquests elements demostren que s'han fet moltes coses mal fetes, que es va guanyar a pols el descens.

—**I ara quin serà el seu paper?**

—És el que estic pensant... Continuo sent membre del consell nacional del BNG.

—**En la direcció del BNG vostè va ser un dels impulsors de la Declaració de Barcelona...**

—Per a Galícia era fonamental perquè era la manera d'articular-se en el combat polític per a una reestructuració de l'estat, per fer-lo realment plurinacional. Per això era bàsic articular-se amb les nacions on políticament el procés d'autodeterminació tenia més potència, Catalunya i Euskadi.

—**Veu possible reeditar una iniciativa semblant, tal com està el panorama a Catalunya, al País Basc, a Galícia, i com està a Madrid, que també compta molt?**

—No, com estigui a Madrid no compta gaire.

—**No?**

—No, és clar que no! En l'època florent de la Declaració de Barcelona, entre el 1998 i el 2000, deia que estàvem

construint una circumval·lació, i que la prioritat era trencar al poder central el joc del "divideix i venceràs". De tractar la qüestió basca amb l'estereotip que tots són terroristes, utilitzant el tema d'ETA, que als catalans els importa només la pela, els pressupostos... La qüestió fonamental és articular els nacionalismes.

—**I encara ho veu possible ara?**

—És clar que sí, però per això cal que els nacionalismes actuïn amb una visió d'estat. En una carta a Pere Esteve [vegeu EL TEMPS de la setmana anterior] en parlava. Ell, des de Convergència, va ser un home que va fer política, en relació amb l'estat espanyol, no en clau interna catalana, sinó en clau política d'estat.

A veure, per què el 1998 a la Declaració de Barcelona no s'hi incorporà ERC? Li puc donar una dada. A la tardor del 1997, quan comencen els contactes, nosaltres era la primera vegada que establíem converses amb Convergència. Amb Unió, ni llavors, que va anar a un ritme diferent, veient com anava el carro, pujant i baixant... Amb el PNB, feia any i mig que hi teníem relació. En canvi, amb ERC teníem relacions des dels inicis. I jo ja en tenia quan era secretari general del PSG en la

clandestinitat. Amb EA també hi teníem relació.

Nosaltres, en la nostra aportació per arribar a la signatura de la Declaració de Barcelona, mantenim converses bilaterals amb ERC i EA. El mes d'abril del 1998 ja hi ha acord entre el BNG, PNB i Convergència —per tant, CiU— per tirar-ho endavant. Però nosaltres encara mantenim la idea d'incorporar-hi també ERC i EA. Fins a última hora ho vam estar intentant. I per què no s'hi incorporen? Per l'escenari intern català i basc. I jo ho entenc perfectament. ERC, en aquell escenari, està en una plataforma amb CiU, i això li representava un problema. I a EA, igual amb el PNB. Però si hi hagués hagut una visió d'estat, s'hagués fet en clau d'una política que afecta l'estat espanyol, no en clau interna, i s'haurien pogut superar els problemes. Però va primar la competició interna a Catalunya, lògica d'altra banda, sobre l'aposta d'estat.

Com el tema de l'ampliació de la Declaració de Barcelona a tot l'espai dels Països Catalans. Des d'un principi el vam posar sobre la taula. Però hi havia moltes complicacions.

—**Com analitza l'evolució del tripartit a Catalunya i el paper d'una força política com ERC, propera ideològicament al BNG? El nacionalisme gallec en pot treure alguna lliçó?**

—Això cal preguntar-ho a l'actual direcció del BNG. Com veig el panorama català? No tinc suficient informació. Jo tinc unes relacions excel·lents amb molts dirigents d'ERC, molt especialment amb Carod-Rovira, amb qui tinc des de fa temps més relació personal. La meua visió des de fora és que efectivament el canvi polític que es va produir en les institucions està traduint-se, en una mesura apreciable, en un canvi de la dinàmica sociopolítica de Catalunya. Per començar, encara que ERC és minoritària respecte al PSC al Govern i al parlament, no tinc la impressió que estigui sent empassada o arrossegada.

Però hi ha una cosa clau, l'Estatut, la pedra de toc. I aquí sí que hi ha un perill, per al mateix projecte d'estatut, reconegut pel tripartit, PSC, Esquerra i Iniciativa. I veig un cert perill també per a ERC.

—**Quins són aquests perills?**

—És molt simple. La posició del Govern del PSOE, respecte a l'anomenat

pla Ibarretxe, va ser claríssima. Rebuig absolut.

Quan el Govern tripartit va elaborar la reforma de l'Estatut, tenim el PSC a la presidència de la Generalitat i el PSOE governant a l'estat. I què els diu el PSOE? "Sou molt llestos, no envestiu de front, com els bascos", "el que esteu fent no modifica ostensiblement la Constitució"... Precisament per això l'Estatut és una bomba política. El problema no és si una reforma altera ostensiblement la Constitució. El problema és que l'aparell del Govern estatal avui per avui no està disposat a acceptar cap avenç en matèria d'autogovern. Aquest, per a mi, és el problema més seriós que té el Govern tripartit. I el cost major en aquesta situació se'l pot endur Esquerra, perquè la seva base social i electoral se'n farà la més exigent.

No és un vaticini pessimista. És només un interrogant que es planteja.

—I ara a Galícia comença a plantejar-se un nou Estatut...

—Fraga no va voler saber-ne mai res de res. El PSOE sortia per la tangent i demanava una comissió de no sé què. Nosaltres vam aconseguir fer un projecte d'Estatut. Primer el va elaborar el BNG amb un equip de gent especialista i posteriorment es va debatre en un fòrum social i polític. Però no hi va haver manera de fer-lo entrar al Parlament.

Avui, imaginem que hi ha un govern de coalició, PSOE i BNG, i una proposta. Com funcionarà Pérez Tourino, com a delegat del Govern de Zapatero o com a president de la Xunta, d'un govern de coalició amb els nacionalistes, que volen tirar endavant un nou estatut?

Ara bé, pensem en les dificultats que té Maragall, tot i ser Maragall i el PSC, pel fet de governar amb ERC, en una societat amb una consciència de catalanitat claríssima. Doncs imaginem ara Galícia. Si, per començar, els qui han de ser protagonistes d'aquest Govern que surti, el PSOE i el president Tourino, no creuen en la necessitat d'un nou Estatut... Si les tornes fossin al revés, amb una presidència del Bloque, amb una línia política clara, i un PSOE de soci de govern, encara aniria endavant.

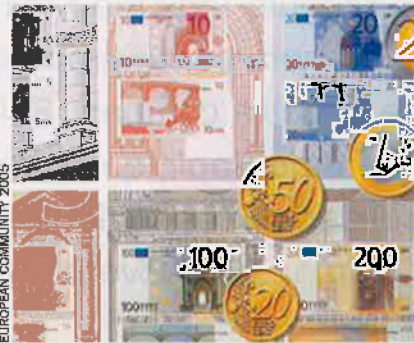
De tota manera, ja es veurà, no? És una simple anàlisi de situació, no són respostes. Així que ja ho veurem.

Enric Rimbau

Breus

El deute valencià, rècord rere rècord...

L'endeutament de l'administració valenciana va arribar, a la fi del primer trimestre d'enguany, als 9.538 milions d'euros, segons les dades que facilita el Banc d'Espanya. Uns números que només són superats per Catalunya —13.184 milions—, tot i que, si parlem del ràtio deute/PIB, el cas valencià és, de llarg, el més preocupant de tot l'estat. Així, d'acord amb aquests paràmetres, l'índex d'endeutament valencià és de l'11,5%, seguit de Catalunya, amb el 8,4%, i Galícia, amb el 7,1%. Juntament amb Andalusia i Madrid, són els cinc casos que superen la mitjana estatal, calculada en el 6,3%.

Les Illes Balears, per la seua banda, es mantenen en un 5,8%, i l'Aragó es mou una mica per damunt del 4%. Malgrat tot, el director de l'Institut Valencià de Finances, Enrique Pérez Boada, afirma que aquest ha estat "el millor trimestre dels últims tres anys".

El pacte sobre el dèficit sanitari i el turisme

La reunió de consellers autonòmics de Sanitat amb el Govern espanyol s'ha ajornat fins que Galícia, en situació postelectoral, tingui un cap de l'executiu. Però el ministre d'Economia, Pedro Solbes, ja ha insinuat per on aniran els trets: el Govern espanyol es podria comprometre a finançar el dèficit de la sanitat de les autonomies sempre que l'ajut es limiti a tres anys —o dos, segons el volum de deute—. Després d'aquest període, hauran de ser els executius autonòmics (la sanitat està transferida a totes les comunitats) els qui resol-

guin aquest problema amb la seva política d'impostos. El Ministeri no ha dit, però, si el creixement de la població i la recepció de turisme massiu —característiques comunes de Catalunya, el País Valencià i les Balears— seran dades que caldrà tenir en compte a l'hora de mesurar el dèficit.

Tot i que el PP és contrari a la solució d'apujar els impostos transferits, el Govern espanyol veu possible el pacte sobre sanitat després d'entrevistar-se amb els consellers d'Economia de les Illes Balears, Lluís Ramis, i d'Hisenda del País Valencià, Gerardo Camps, tots dos del PP.

...I més deute: 678 milions de números rojos a RTVV

El Govern valencià anunciava, ara fa dues setmanes, que havia aprovat un aval de 138 milions d'euros a RTVV. El motiu: poder cobrir les despeses de l'exercici en curs. Els membres del PSPV-PSOE al consell d'administració de l'ens asseguren que les pèrdues de l'any passat ascendiren a 170 milions, unes xifres oficials que no han conegut fins fa escassos dies, tot i que "en qualsevol empresa un conseller sap al mes de gener l'estat dels comptes de l'any anterior". Els socialistes informen que l'aval "no s'ha tramitat fins ara —tres mesos després del

previst— perquè el Banc d'Espanya no el comptabilitze com a deute".

La direcció afirma que l'any passat hi va haver un superàvit de 500.000 euros, però l'oposició creu que, sense l'aval, no es podrien pagar les nòmines.